

ikke komme affted med den hele Sag. Dertil kom, at Kongen kunde ansee sig for besøiet til at ordne Forvaltningen. Han har gjort det efter dette Ministeriums Raad, saaledes som man har holdt det for rigtigst, og saaledes som man har holdt det for udsjorligt, — jeg beder at man lægger Mærke til Ordet: udsjorligt. Det vare derved ingenlunde nægtet, at det i Overgangstilstanden, indtil ogsaa Forsatningen kunde blive ordnet, ikke var uden store Ulemper. Der opstaaer navnlig, — deri vil jeg give den ærede Taler Ret, — nogen Usikkerhed med Hensyn til Ansvarlighedens Grændser, men at der ikke finder en alvorlig Ansvarlighed i mangfoldige Forhold Sted, selv under denne Overgangstilstand, at al Ansvarlighed er saagodtsom bortfalden, er en stor Overdrivelse, og det gaaer da med det første Argument som med de øvrige af den ærede Talers Argumenter, at der til Grund for samme ligger noget Rigtigt, men meget Overdrevent og meget Falsk. Jeg holder mig ganske forviøst om, at enhver Minister, ikke blot Sagministrene for Danmark, men ogsaa de Ministre, under hvilke visse Forhold ere underlagte, hvad hele Kongeriget angaaer, ved en forfatningsstridig Anvendelse af Pengemidlerne af en upartist Rigsret vil blive tilkjend sin Straf selv under Overgangsperioden, og Rettigheden til at sætte under Anklage for ethvert Brud af Forfatningen og navnlig for enhver Tilfidesættelse af Finantsloven er aldeles urørt ved den fgl. Kundgjørelse.

Dernæst har den ærede Taler omtalt sin Anskuelse om, at Slesvgt var uadskillelig forbunden med Danmark, og at dette af Europa uomtvistet var anerkjendt. Ja! gid det havde været saa vel! men jeg vil henlede den ærede Talers Opmærksomhed paa Forbundsbeslutningen af 1846, og, naar denne Forbundsbeslutning nu er fjernet, saa mener jeg, at er intet Andet opnaaet, saa er dog derved allerede Meget opnaaet. Han søiede til, at det var intet Under, at de østerrigiske Tropper gif bort, da de jo nu havde faaet, hvad de vilde have, idet nemlig de her fælles erkjendte Forhold rigtig havde stiftet et Schleswig-Holstein. Troer den ærede Taler, at man kan have glemt det, hvori Slesvig-Holsteinismens Styrke laa, det, som

vore Blade og fremfor Alt de Blade, som have forsvaret Nationalitetens Sag, altid drog frem forinden Aaret 1848, nemlig den slesvigholsteenske Regjering paa Gottorp og den slesvigholsteenske Overappellationsret, der dømte de Danske i Slesvig? Hvor ere de? Det var disse, der tilveiebragte den væsentligste Forbindelse. Det var dem, man vilde holde paa, det var dem, som det har kostet overordentlig Anstrengelse at kunne fjerne. Det er Smaating, kan jeg troe, i den ærede Talers Dine, medens derimod Daareanstalten, Brandforsikringen osv. kunne nævnes som det, hvorpaa de østerrigiske Tropper ventede paa for at gaae bort.

Jeg kommer nu til det, som jeg især vil henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, og som vedkommer den ærede Talers sidste Hovedklagepunkt, det praktiske Klagepunkt, det nemlig, at i Henseende til Afgjørelsen om den fælles Forsatning, naar den engang skal foretages, da er det slet, at den danske Rigsdag og det danske Folk blive stillede saa særdeles uheldigt, og deri viser sig da ret det slesvigholsteenske, det tydske Sindelag hos de Mænd, der affattede Kundgjørelsen. Det er fremhævet, at der er bleven lovet Hertugdømmerne Gøder, at der er lovet dem besluttende Myndighed, og det skildres som Noget, der er analogt med Rigsdagen her. Det har forundret mig, at saa skarpsindige Fortolkere, der have beskæftiget sig saa meget med de tagne Beslutninger, ikke have seet paa, at den sidste ærede Taler har meent, at der var ikke givet mindste Vink om, hvad der med rene og tydelige Ord staaer i Kundgjørelsen, og jeg havde mindst ventet det hos Mænd, hos hvem man maa forudsætte Kjendskab til Forholdene, hvilket man ikke tør forudsætte at maatte savne hos dem, der herpaa støtte en saa skarp Dabel. Der loves nu i den kongelige Kundgjørelse kun besluttende Myndighed med Hensyn til de under de raadgivende Provindstalskænders Virkekreds hørende Anliggender. Hvilke Anliggender høre nu efter Standeranordningen under Provindstalskænderne i Hertugdømmerne, med Hensyn til hvilke der af Regjeringen er lovet besluttende Myndighed? Dertil henhører ingen Sager vedkommende Armeen, Flaaden, Diplomatiem, kort sagt,